

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön november 12^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Két szabadító.

A' hosszú folyosónak első ajtaja előtt meg- és sorba-állott a' legénység.

„Válts-fel!“ kiálta az őr; a' jelszó közöltetett; egy közlegény elfoglalá az előbinek helyét, 's meredten, közönyösen fel 's alá kezdte járni, mintha a' zárt ajtó mögött vad állat, 's nem ínség és könnyűben feloszló szív rejtezett volna.

Midőn a' homály egészen leszállt, 's a' sötét folyosón csak egyetlen lámpa terjeszte gyér világosságot, egy jégiszürke szakálú 's hajú férjfiú lépett-fel, kinek magatartásából az aggság eléggé kitetszett. A' szörnyű csomó-kulcs jobbja 's egy lámpa baljában foglyárt gyanittatott benne; de a' testre simuló egyenruha 's oldaláról lecsüggő kard katonára mutattak; gyaníthatólag mindkettő volt egy személyben.

,A' sátán sem gondolhatott volna ki öreg napjaimra rosszabb szolgálatot — mormogá félig hallatszólal — mint poroszló, foglyár és bakó hivatalát! Inkább szeretném, ha az első golyó, melly mellettem elfütyölt, halálosan talált volna, mintsem az ennyire sülyedést! Áldás illy hivatalon nem nyughatik.

Most megtalálta az igazi kulcsot, lyukba dugta, 's éppen megfordítani akarta; ekkor ötlék az őr szemébe, ki olly meredten állott a' fal mellett, mintha nyársot nyelt volna el, 's kinek ajkain az öreg gunyos mosolyt gondolt látni.

,Hát mi nevetni valót lát itt fajankó uram?“ — mordult reá az öreg.

„Ne vegye rossz neven őrmester ur; de igen különösnek találom, hogy olly hivatal ellen zugalódik, melly nekünk, szegény közvitézeknek nyugalom volna.“

,Nyugalom? — sohajtá az öreg — szép nyugalom öreg embernek, kinek szive nem kőből van, a' szerencsétlenség barlangjai-

ban bujkálni, 's mindennap egy pár arcot látni, kinek mi készítjük utosó falatját. De mit ért kend olly dolgokhoz, mellyek nem a' szolgálathoz tartoznak!

„Minthogy már szóba állott velem őrmester ur, legyen szives, mondja-meg, mit vétettek ez emberek, kiket itt olly keményen őrzünk?“

„Mit vétettek? minthogy a' dolog már nem titok, 's holnap reggel utószor kel-fel nekik a' nap, tehát hallja kend. Mi ez országot elfoglaltuk, 's azt, mint zsiros falatot, császárunk magának akarja tartani. Minthogy az ember, mint gondolkozó lény, fejdelmét 's véleményét nem kesztyűként változtatja, természetes, hogy azt, ki régi urától és véleményeitől megfosztja, pokol fenekére kívánja; 's azt tették e' szerencsétlenek is. Rosz emberek besugák ezt császárunknak — azonban nagyitva; mert különben a' császár föl sem vette volna a' brekegést. A' bűnösöket hadi tanács elébe állítá; ez halált mondott reájok; 's a' nótának vége az, hogy holnap reggel vitézeinknek más czélra készült fegyvereik vetnek véget éltöknek.“

„De hát mit véthetett e' szegényasszony -személy itt az első ajtón belül, hogy életére törnek?“

„Már ez bajtárs tökélyesen ártatlan; ez szegény más bűneért adózik fejével.“

„Más bűneért? Hát emberevő vadak vagyunk mi? De nem, őrmester ur csak tréfál.“

„Éppen nem. A' történet veleje röviden ez: foglyunknak férje könyvárus volt itt a' városban, 's mint beszélni hallám, derék, okos, talpig becsületes ember, csak kissé heves és tüzével nem bíró; e' mellett — mit jó hazafinak rossz neven nem vehetek — császárunknak halálos ellene. Így történt, hogy midőn a' háború kitörése előtt Winterholdhoz — a' könyvárusnak neve — valami henyélő tollrágó egy iratot hozott, mellyben nagy bajnokunk irgalmatlanul megszabaldaltatik, a' boldogtalan magára vállalta az irat kiadását. De a' könyvárusnak csak hamar volt oka tettét megbánni. A' háborúnak, mint kend maga is tudja, majd nem e'őbb vége lön, mint kezdetett: mi gyorsan nyomultunk előre, 's e' jó városnak olly hamar kapui előtt voltunk, hogy Winterholdnak alig maradt ideje elillanhatni. Házát, mesterségét, nejét 's leányát azonban nem vihete magával, 's most ezeknek kell helyette a' szurkot megenni. De már elég a' fecsegés azért igazulj! 's jól vigyázzon kend, hogy engedelem nélkül egy teremtettt lélek is se ki se be-jöjjön.“

Az őr elvégezvén szabályszerű tisztelkedéseit, a' hosszú csarnokon tovább sétált. Az őrmester ellenben felnyitván az ajtót, a' lám-

pával bevilágított a' börtönbe, melyben semmi életjel nem mutatá magát.

„Itt van ön. madame? — szólt-be a' börtönbe, és hangját durvaságra erőteté, melyly érzéseivel hatalmas ellentétben volt. Belülről egy gyöngé „igen“ hallatszott, melyre ő tovább folytatá beszédét:

„Van önnek valami szüksége vagy kívánata? Szólljon ön; ha kívánata méltányos, bizonynyal teljesíttetni fog.“

Egy halvány, sorvadt alak ingott elő a' börtön kétes fényében, 's rimánykodó hangon nyögé:

„Gyermekem' — kis leánykám' szeretném még egyszer szívemhez zárni. Önnek, mint látszik, emberi szíve van, uram! O, könyörüljön egy vigasztalhatlan anyán!“

(Folytatása következik.)

ÉLETTÖRTÉNET.

Scudery kisasszony.

(Vége.)

A' kevés iróné között francia országban Scudery kisasszony nem kevés dicsréttel emlitendő. Ambár műveinek, kivált terjedelmes beszélyeinek híre egészen elenyészett, neve azonban még annyira el nem hangzott, hogy ahhoz egy kis visszaemlékezés nem csatlódnék, — Sc. minden esetre gyengéd 's valódi költői ihletéssel bíró irónő vala, 's ha szerencsésb korszakban születik, nem abban, midőn az írói világban azon unatkozó terjedelmesség és szavak csigázott cifrázata divatrenden volt, ő örök híre kapott volna, ámbar az akkori század egy negyedén keresztül iratai egyedüli olvasmánya vala a' műveltebb közönségnek. De az írói világban is zsarnokilag forgatja kormánybotját a' divat istenasszonya, 's miután az izlés megváltozott, és Boileau a' csipkedő, darázs fullánkját ezen nőirő elmeszüleményeire is kiméletlenül mérte volna, ez olvasmány szinte gunynyá lön, 's terjedelmes kötetei érintetlenül vesztegelnek.

Sc. legszerencsésb időszakban került Parisba Havre de Grace-ból, hol 1607-ben születék. Mindenek szinte versenyezve iparkodtak neki hódolni, híret terjeszteni, 's becsülését gyámolítani. Részről nagy elmetehetségéről, 's nagy tömegű iratairól, melyekkel az anyaváros olvasó közönségét szinte elárasztá, de más részről nagy elmésségével, ellentétben levő rutságáról híressé 's nevezetessé lön. Őt a' hízeglő közönség százada Sapphójának nevezé, melyly nagyító elnevezést ugyan apróbb elérhetlen gyöngédségű 's költői csinnal re-

meklett versezeteivel megérdemleni látszott, de melyet számtalan kötött románjaival ismét elveszteni sietett.

Románjai következők: Ibrahim du le Bassa illustre 4. köt. 1641 — Artamene ou le grand Cyrus 10. köt. 1650-ben — Clelie 10. köt. 1656-ban Almahide 8 köt. 1660-ban. Ezenkívül még 10 kötetben irt „Conversations et chrétiens“ című egyvelget, Discours de la Gloirejával az Academia jutalmát nyeré-el 1671-ben. — Ezen számos kötetéről röviden csak azt véljük elmondani szükségesnek, hogy mint a' divattól kárhozottak már többé nem olvastatnak. Románjai terjedelmes eposok prózai alakban, 's többnyire álnevek és régi történetek leple alatt a' jelenkor embereit egyenként személyökben, vagy az udvari társaságot egészen kifejlett akkori jellemében rajzolják. Így „Clelie“-ben a' kor majd nem mindannyi jelességei jellemezve adatnak. Cyrusban pedig azon udvari körök alakja, minőben a' ramboilleti mulató kastélyban tartattak, tárgyaltatnak. Akkori időben elég érdekességgel bírhattak mind ezen személyfestések; de most azon furcsa a' jelenre alkalmaztatott á'dolgozása a' régi történeteknek, midőn már azon kor is elmúlt, mellynek álruháját hordozzák, alig nyerhetne tetszést.

Költői darabjaiban azonban a' szép, melly mindig szép és új marad, most is becsültetik, 's ritka költői tehetségét most is bámulhatjuk. Sc. szintén olly elmés hevenyésző is vala. Így midőn Nanteuil festő jól talált arczképét neki átnyujtá, rögtön e' versezetet, olly költőit, mint gyöngédet, ír á' ólommal a' kép alá.

Nanteuil en faisant mon image

A de son art divine signale le pouvoir

Je hais mes yeux dans mon miroir

Et je les aimes dans son ouvrage.

Igy midőn irántai hajlamukat nyilatkozó három imádója közül — Montausier herczeg, Pellison és Sarassin voltak azok, kikkel elméje felett rutságát felejteté-el — Pellisonnak nyujtá az elsőséget, ezt következő négyessel nyilvánítá a' boldogítotttnak:

Enfin, Achante, il faut se rendre

Votre esprit à charme le mien;

Je vous fais citoyen du Tendre,

Mais de grace n'en dites rien.

E' versezetek értésére szükséges tudnunk, hogy Pellison imádói közül szinte a' legrutabb vala, miért ő a' nagy világ kacaját félté, ha e' nyilatkozása közhirrre lenne. 'S a' citoyen du Tendre a' szerelem polgárát jelenti. Ennek bővebb kifejtésére utasítjuk olvasinkat „Clelie“ románjában előforduló „pays du Tendre“ költői kép-

re. Itt a' szerelem - ország földabrosza rajzoltatik, mellyen helyes allegorikai gondolatokban a' szerelem lépcsői 's ágazatai hol városok, hol egyéb földabroszi jelek alatt tűnnek-ki. Így van az egész ország elhasítva három folyam által, a' körületekben fekvő anyavárosokkal, Tendre-sur Incination Tendre-sur Estime, Tendre-sur Reconnaissance 's a' t. — Sokáig enyelgő mulatsága vala az akkori főbbrangúaknál e' képek jelentőségének kitalálása, 's e' vagy ama személyre teendő helyes alkalmaztatása: de midőn Sc. hatalmas vetély társa, abbé d' Aubignac „Relation du Royaume de Coquette-rie“-jével a' guny tilója alá vevé, és Sc. illy szeszélyt szóró versenytárstóli félelemből hallgatott, a' többinél is feledékenységre jött a' pays du Tendre.

Scudery 1701-ben, tehát 94. évében halt-el; szerencsés volt a' nagy világ osztatlan tetszését 's becsülését hosszú éltének vég-perceig birni. — Ő nemcsak a' franczia academia első jutalmát, melly az ékes-szóllás nemébe vágó legjobb értekezésre vala kitéve elnyeré, de a' paduai „Ricovrati“ academia tagjává is választaték. A' trónról lemondott svéd országlóné, a' bölcs Krisztina, őt képével, és többszöri látogatásaival tisztelémeg. XIV-dik Lajos őt két ezer livre-i nyugpénzzel, így Mazarin bibornok és Boucherau, kancellár tetemes évpénzzel jutalmazák.

Ezen irónónek egy testvére (Scudery George de) csak író volt; mert költőnek nem nevezhetjük. Azon románok után szomjazó korban ő is terjedelmes és czifrázatokkal elhalmozott eposával „Alarie“ cziművel, 's több tragi-comikai szindarabjával némi hirre kapott, mellyet még is a' nagy Corneille hatalmas remekművének — „Cid“-nek — nevetséges 's méltatlan bírálatával rögtön elvesztett.

Evvel irónónk egykoron utazván, 's Pont Saint-Espritben meghálván, az utazás fáradalmai után az álom fogá-elő az utazó író párt mi közt beszélgetésben 's különösen a' munka alatti „Cyrus“ felett vitatkozásba keveredtek. Kérdés az volt, mi történjék Masard királyfival, a' beszély egyik hősével? — Sc. legjobbnak gondola méreggel megétefni, öcsce pedig javasla gyilokkal megöletését. Végre Sc. reá állt. De ezen írói vitatkozásnak majd szomorú következései lettek; mert a' mellékszobában e' gyilkossági tervezéseket némelly hallgatódzó kalmárok megértvén, a' helység előjáróságánál a' veszedelmes haramiákról, kik e' fogadóban megháltak, jelentést tettek. Amaz a' meglepetett író 's testvérpárt tömlöczbe vitetvén, szigorú vallatás alá vevé, 's csak sok fáradság és egy közel fekvő uraság közbejárása által szabadultak a' vigyázat nélküli beszéd által szerzett fogságból.

K—r József.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Valami a' veszettségéről. A' parisi tudományok akademiájának ülésében Brechet ur azon eredményekről tön jelentést, melyek az ebveszettség átültetéséről tett vizsgálatainak következményei voltak. Megendie urral t. i. egy illy nyavalyában elhott embertől nagy mennyiségű nyálat gyűjtének össze, 's azt egy kutyába olták, hát-bőre alá. — 30 nappal a' beoltás után megveszett az állat, és marás által más kutyákra is átruházta baját; azonban kitűnt, hogy a' nyavalya vagy egészen elmaradt, vagy csak nehezen fejlett-ki, ha a' méréganyag már négy-öt állaton vándorolt keresztül. A' veszettség a' marás után leginkább 20–30-ik napon tört-ki, legtöbb esetben pedig 3 hónap multán. Némelly veszett ebeken a' viziszonynak nyoma sem látszik, sőt ellenkezőleg, igen is sokat vedeltek, 's így bizonyos, hogy a' veszettség és viziszony kétféle. Marás által növényevő állatok is megkapták a' veszettséget, u. m. lovak, szamarak, valamint az ezektől szedett tajtéktól a' kutyák veszték-meg; tengeri nyulak és malaczkák kevésbé a' beoltás után megszűntek élni, a' nélkül azonban, hogy a' betegség karakteristikai jelei rajtuk kitörtek volna; ez bizonyodott-be a' madaraknál is.

Martin ur nő-országja nem régiben négyet fiadzott; azonban szoptatni csak kettőt akart, 's midőn a' más kettőt alóla elvették, és egy kutyánál adták, melly őket el is fogadta, inkább örvendni, mint búsulni látszott. Különös, hogy a' kutyától szoptatottak jobban nőnek, mint az anyjuk alatt maradottak.

Uj dohány. A' jelennen Würzburgban élő Walchner Alfred mult heketben, az ottani növénykertben uj dohányt fedezett-fel. Ez nem más mint az Anisodus luridus, melly mint tudva, a' solanák fajához tartozik, 's Walchner állítása szerint, szagára nézve minden eddig ismert növény között leginkább hasonlít a' dohányhoz. Minthogy az Anisodus folyvást tenyésző (perennalis) növény, telünknek nincs rá hatása, 's gyöngéd, bordátlan levelei vannak, körülbelül jó izmos tenyérnyiek. E' fölfedezés nem éppen érdektelen. Fennebb említett ur, további buvárlásul, a' heidelbergi 's carlsruhei gazdasági egyesületek elébe terjeszté a' növényt.

Halál pókcsipés által. — Leguevel de la Colombe egy esetet említ madagascari utjából, hol egy fiatal rabszolgát egy nagy nagy fekete pók megcsipvén, 's az annak következtében meghalt. E' pók nagyságra nézve hasonló az Indiában turluru - nak nevezett tengeri rákhoz; teste szőrös, 's hátán 3–4 sárga foltoeska van; csak a' legvadonabb erdőben találhatik, hol a' földben, lyukakban él. A' fiatal emberen ideges ingerültség mutatkozott a' csipés után, mellyet a' félelem inkább nevelt. Ampaanzer-t (orvos) hívtak, 's ez gözfürdőt rendelt, mellybe számtalan növény nedve volt keverve. A' beteg mind inkább reszkedett, annyira, hogy utóbb két személynék kelle tartani; nyelve száraz, szemei gyuladásban voltak. Fürdő után gyékénre nyújtóztatták-ki, 's ekkor előjöttek a' dörgölő asszonyok, kiknek munkálatuk némelly betegségekben csakugyan hasznos. A' beteg csak hamar elszenderült, mit ájulások követtek; a' bőr a' fürdőnek nagy melege mellett is száraz maradt; a' végtagok meghidegtek és görcsös rángásai a' közelgő feloszlásra mutattak, mi csak ugyan meg is történt. A' halott nem éktelenült-el, csak a' csipés körül látszék violaszínnel körzött kis daganat. A' lakosok állítása szerint majdnem mindig halálos e' pók csipése.

KÜLÖNFÉLE.

Hogy lehet az embereket meg ismerni? — Az emberek durvák finomságból, udvariasak bosszúságból, résztvevők hidegségből, alázatosak önhaszonból, nemeselek dicsvágyból. Mindenkinek van bizonyos kedvencz szava; az egyik folyvást így szól: „engedelmeivel” — a’ más: „igazán mondván!” — a’ harmadik: „hiúság nélkül” — a’ negyedik: „végre!” — az ötödik: „akárhogy!” — a’ hatodik: „röviden!” — Az első folyvást durva; a’ második félénk; a’ harmadik hiú; a’ negyedik soha sem ér véget; az ötödik fölületes; a’ hatodik unalmas fecsegető; egy szóval azon szó, melyet kiki leggyakrabban forgat szájában, hibáinak palástja.

Kun Pál.

Mulattatók. — 1). Ugyan miért nyomtatják olly apró betűkkel a’ mostani könyveket? — kérdé X* kritikus, kinek szokásává lön a’ legkisebb hibát is becsmérő gunyszavaival óriásivá nagyítani — Z** barátjától, egy nem rég sajtó alól kikerült tudományos értekezést forgatva kezében. — „Hogy ön használhassa nagyító szemüvegét?” — vala a’ kétértelmű felelet.

2) Éppen hetet harangoztak, midőn Estók a’ kolostor pitvarába hajtá négy ökrös terheltt szekerét, urasága adományait a’ szerzetnek átadandó. — „Ave-ra cseppetnek, mennem kell; de mindjárt jövök” — szállt az előcsarnokban álló esuhás, a’ lépcsőzeten felsietve. — „Kávéra — mond boszankodva a’ latinul nem értő pár — minek nektek az alamizsna, ha még este is kávéztok?”

3) K* dúsgazdag olly feleséget vőn, ki néhány év alatt mindenét elpazérlá. Négy év után F** ismerőse vele találkozáván, kérdé tőle, van-e még felesége? Kérdje ön inkább elesége? — volt a’ szomorú férj válasza.

4) M* tanácsnok bizonyos dolog bővebb megmagyarázásaért egy kérelemmel hozzá jött pórt concipistájához utasita, magának több sürgető körülménye levén elintézendő. Az együgyű paraszt a’ kijelöltnek szobájába érkezvén, imígy kezdé kérelmét: „enstálom alázatosan Kancza Pista uramat ’s a’ t.

L — r S — r.

Jégfogyasztás a’ parisi kávéházakban. Az évenkénti jégfogyasztás a’ parisi kávéházakban utóbbi években általján véve 120.000 mázsára ment, melly czélra évenként több mint 360.000 franknyi költséget tettek. Minthogy azonban e’ cikk jelesen csak a’ pompásabb kávéházak bérlőire nézve bír érdekel, és ez utóbbiak lágyabb tében az alkereskedők birvágya által néha megkárosulnak, tehát elhatározták, hogy a’ Saint-Quen-csatornán képzendő jégnek leendő megvásárlására társulatot alakítsanak. Egy septemb. 26-kán tartatott illy nemű gyűlésben az alapelvek és szabályok terveztettek, és fogadtattak-el. E’ czélra a’ csatornával átellenben, tiz katakomba formájú jégverem fog mulhatlanul készíttetni, mellette egy nagyszerű épület álland, melly az e’ vállalat létesítéséhez megkívántató lakásokat, és istállókat, az illető kocsi-színekkel együtt foglalja magában.

B — gh J.

A’ gőzkocsi mint baromorvoslati bába. A’ Brüsseltől Ostendeba járó gőzkocsi nem régiben ritka műtétet vitt végbe, mellyhez hasonlót a’ vasutak dívatba jötte óta bizonynyal senki nem mutathat-fel. Midőn a’ koecisonal Melle közelébe ért, a’ vaspályán egy poczos tehén feküdt. A’ mozgony keresztül surrant rajta, ’s e’ tehenet a’ szó teljes értelmében ketté vágta. A’ többi kocsi ez által kiugrott a’ vágányból. Meg kelle állani, ’s im a’ koecisonal között egy vigan szökdelő borjú áll, melly a’ társaságot örvendetes bő-

géssel üdvözl. E' borjú a' mozgonynak mütétele által szabadult-meg szük ke-treczéből. Azonnal tejet hozattak, 's a' kalandosan született borjú mohón itta azt. A' mellei polgármester magához vette az új szülöttet, 's e' ritka csemény emlékére fölnevelni ígérte.

Három emberes bor. Egy érmelléki ember utaztában Vissre ért, Sopron megyében, 's ott a' csapszékbe menvén egy üveg bort kért a' legjobból. A' csapláros elhozá a' kívántat. Az utas tölt, de alig érintik a' poharat ajkai, leteszi azt, 's kérdi: „Mivel tartozom?” — „24 krajczár! uram!” — Az utas egy huszast vet az asztalra 's menni akar. A' csapláros ezt észrevévén, megszólítja: „Uram, az ur téved. Ez huszas, 's így még 26 krajczárt vissza kap.” — „Az legyen azé, ki a' bort megissza.”

Chinai hadi dcsonkok. A' hadi dcsonkok csak keveset különböznek alakjukra nézve a' kereskedő dcsonkoktól. A' deréknak nagyobb része feketére van festve fehér kapukkal. Ezek azonban nem nyílnak-meg az ágyúknak; ezek álkapuk, fehérre festve 's közepőken vörös és sárga jegyekkel megrakva. A' hajónak kevés ágyúí a' tetőzetten állnak, 's forgó karikákhoz kötvék; rossz érczből készültek, torkuk kicsin, és lobogókkal felcizfráznák, mintha arra volnának határozva, hogy csak láttassanak és ne durrogtanak. A' katonák nagy tisztelettel viseltetnek az ágyúk iránt, 's természet feletti erőnek tekintik őket. Harczban használni szokott fegyvereik: kard, és vas hegyes hosszú bambuszbot. Ezzel döfnék ellenségeik felé távulról, míg őket nagy kerek pajzsok takarják, mellyek némi emlékmondásokkal díszítvék. Ha szükség nincs rájuk, a' hajó oldalára sorba aggatják őket, hogy ez által a' népbe félelmet öntsének. Ezen hajók Tesuenpi mellett többnyire csoportban állnak a' Bocca Tigris-en kívül, egyik vagy másik azonban a' folyamon fölfelé is megy, ha t. i. császári parancs e' vagy ama törvénynek erősítést kíván adni.

Nagy Alfred gyertya-órája: A' történet oly sok nevezetést beszél e' nagy angolszász királyról, hogy csudálni nem lehet, ha e' közben azon óráról, mellyet palotája használatára talált-fel, említés eddigelé nem tétetett. Alfred hasonló általzatú 's tizenkét ujjnyi hosszú hat gyertyát öntetvén, a' hüvelknyi távulságokat mindeniken láthatólag jegyzé-meg. Mint-hogy egy óra alatt 3 ujjnyi égett-le, 4 óra alatt egész gyertya ellángolt. Ekkor a' második gyújtott-meg, melly szintén 4 óráig tartott. Így ment egész hatodikig 's így a' 24 óra letelt. Különös örök voltak rendelvék, a' gyertyákra vigyázandók, kiknek egyszersmind tisztök volt a' királynak koronként megjelenteni, mint áll az idő.

Figyelmeztetés. Videki t. cz. olvasóinkat figyelmeztetjük, hogy e' lapok jövő 1841-dik esztendei folyamatjának első felére az előfizetés már elfogadtatik; a' következő pesti Leopold-vásárra jöendő alkalmuk által pedig legkönnyebben lehet beküldeni a' szokott előfizetési díjt egyenesen a' kiadó hivatalhoz.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Traßner-Károlyi betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.